olimpiada'80

HORIA ALEXANDRESCU

. jurnal de reporter .

Scanned with OKEN Scanner

olimpiada'80

HORIA ALEXANDRESCU

. jurnal de reporter .

editura sport-turism

Scanned with OKEN Scanner

CUVÎNT ÎNAINTE

Amintirile sînt întotdeauna frumoase, poate și pentru că, de regulă, orice privire înapoi creează sentimentul că nici marile realizări n-au fost depline, lăsînd, deci, loc altor și altor eforturi. O asemenea senzație se trăiește și la parcurgerea acestor pagini de jurnal, prin care reporterul ne reintroduce în atmosfera palpitantă a Jocurilor Olimpice de la Moscova.

Rememorînd zilele olimpice și retrăindu-le cu aproape aceeași intensitate emoțională, ne întărim crezul că puterea de exprimare a sportului românesc era superioară chiar și acelui record absolut al medaliilor de aur, cu care a întrecut neuitatul moment al Montrealului. Cum se întîmplă, însă, întotdeauna, cauze diverse, obiective și subiective, se interpun în calea aspiranților la laurii olimpici, făcînd astfel — de ce să n-o recunoaștem ? — deliciul întrecerilor și furnizînd atît de comentatele surprize. Și, dacă ediția a XXII-a a Jocurilor Olimpice deține primul loc printre Olimpiadele moderne în ceea ce privește numărul de recorduri doborîte, este tot atît de adevărat că și cifra surprizelor înregistrate constituie un record ! Este, deci, un motiv în plus pentru a aprecia faptul că olimpicii români au realizat cel mai bun bilanț al lor, în clasamentele alcătuite pe baza medaliilor de aur și a punctajului general. În același timp, însă, rămîne regretul că împlinirea n-a fost desăvîrșită, prin depășirea și celui de-al treilea criteriu de ierarhizare — totalul de medalii. Ne-au lipsit, e drept, trei locuri pe podium, pentru a putea consemna o ascensiune pe toată linia, dar infuzia de tineret din loturile reprezentative, ca și cele 16 locuri IV sînt garanția că, pentru sportul românesc, Olimpiada de la Moscova a însemnat și un pas important către Olimpiada de la Los Angeles : prin rezultate, prin

Scanned with OKEN Scanner

experiența acumulată, prin confruntarea cu așii sportului mondial.

Și iată-ne din nou acasă, cu planuri noi, cu ambiții și obiective superioare, cu speranțe sporite, cu încrederea că, la finele noului ciclu olimpic, sportul românesc va urca din nou, mai impetuos, treptele ierarhiilor internaționale. Este dorința noastră, este chiar prima obligație a tuturor celor care activăm în mișcarea sportivă !

Excepționalele condiții de practicare a exercițiilor fizice și sportului, asigurate de conducerea partidului și statului nostru, preocuparea permanentă, indicațiile de o inestimabilă valoare și dragostea părintească, prin care tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român și președinte al Republicii Socialiste România, urmărește dezvoltarea armonioasă a tineretului patriei au fost și sînt imbolduri fără egal pentru sportivii români în sarcina de cinste și înaltă răspundere de a apăra cu dragoste, dăruire și patriotism culorile scumpe ale țării, ridicînd necontenit nivelul valoric al performanțelor lor.

Jocurile Olimpice de la Moscova au însemnat un nou examen pentru sportul românesc, un examen de maturitate, în care marii noștri performeri s-au întrecut, de la egal la egal, cu performerii întregii lumi, uneori depășindu-i, alteori fiind ei cei depășiți, cum se întîmplă în toate arenele sportive. Totul se află în această carte : zi cu zi, concurs cu concurs, finală cu finală, minut cu minut chiar, înregistrat aproape matematic de un autor, Horia Alexandrescu, care a reușit performanța de a se afla pretutindeni, în arenele olimpice, acolo unde sportivii români luptau din răsputeri pentru a ridica drapelul tricolor pe cel mai înalt catarg.

Fiecare Olimpiadă și-a avut cronica sa, dar — ca întotdeauna — ultima ni se pare și cea mai bună. Mai ales atunci cînd scriitorul nu-și propune altceva decît să consemneze cîteva momente memorabile, făcînd-o simplu, fără exagerări și omisiuni, cu suflet și aplomb, ca un veritabil cronicar sportiv.

General lt. **MARIN DRAGNEA**
Prim-vicepreședinte al C.N.E.F.S.
Președintele Comitetului Olimpic Român
13 ianuarie 1982

Scanned with OKEN Scanner

I. CHARTER PENTRU MOSCOVA...

16 iulie 1980, ora 15. În aerogara de la Otopeni sînt pe puţin 35 de grade ; şi de vreo zece ori mai mulţi pasageri care îşi aşteaptă rîndul în faţa ghişeelor de unde se eliberează „boarding-card"-urile, pentru cele trei curse charter cu destinaţia Moscova. E atîta zăpuşeală, că te şi miri cum rezistăm în costumele noastre „olimpice", cu cămăşi şi cravate înnodate impecabil, cu pantaloni bej, din stofă, călcaţi „la dungă", şi cu sacouri lila, cambrate. Ne tamponăm frunţile cu batiste ude de-a binelea şi ne gîndim că la Moscova sînt 18 grade, temperatură ideală pentru noi, cei care aşteptăm nerăbdători decolarea spre capitala olimpică.

În fine, formalităţile iau sfîrşit, trecem repede şi de vamă, apucăm să mai inhalăm o gură de aer uscat, la scara avionului, după care urcăm la bordul unui IL—18, „bătrîn, dar sigur !" — după cum şopteşte unul dintre noi. Stewardesele îi recunosc imediat pe Cristian Ţopescu şi Ion Ghiţulescu, aşa că ne bucurăm de şansa compartimentului de protocol, unde ne aşezăm confortabil, nu înainte însă de a ne scoate repede sacourile şi cravatele ! Întindem mîinile spre butoanele care ar trebui să pompeze aer condiţionat, dar aflăm că respectivul aer e condiţionat de... decolare, aşa că mai răbdăm cîteva minute căldura toridă...

La 15,32 precis, aeronava se urneşte şi, după o scurtă ascensiune, aerul binefăcător se revarsă în compartiment, prinzînd să ne zvînte frunţile şi cămăşile. Scoatem centurile de siguranţă, ne repezim la sticlele aburinde de „Pepsi", apoi aprindem, în sfîrşit, cîte o ţigară. Aşadar, am pornit ! Ne aşteaptă un zbor de aproape trei ore pînă în oraşul gazdă al celei de-a XXII-a Olimpiade, Moscova. Şi, pentru că ne aflăm într-un compartiment plin de

Scanned with OKEN Scanner

ziariști și comentatori radio-TV, să-i privim împreună cum pregătesc întîlnirea cu marile arene olimpice...

Ascuns parcă în colțul din coada avionului, Cristian Țopescu și-a deschis geanta diplomatică maronie și a dat la iveală un teanc imens de hîrtii, scrise, tipărite, decupate, subliniate și prinse cu agrafe, „pe căprării". E atît de absorbit de această ultimă „repetiție generală", încît lasă impresia că se află la biroul său de lucru, și nu în avion. Colegul lui, Dumitru Tănăsescu, omul care va fi dispecerul echipei de televiziune, și-a desfășurat pe genunchi o hartă a Moscovei și, cu creionul în mînă, calculează distanțele, încercînd să estimeze timpul : cît e de la hotelul „Kosmos" pînă la Lujniki, cît e de la Lujniki pînă la Krîlatskoe sau de la complexul ȚSKA la Centrul de presă. Moscova e un oraș imens, distanțele sînt extrem de mari, iar noi, ziariștii, n-avem voie să scăpăm nimic din ceea ce va fi mai interesant. Așa că drămuirea timpului, planificarea lui riguroasă ne va obseda pe toți în timpul Jocurilor. Deocamdată, însă „nea Mișu Tănase", decanul de vîrstă al „trupei", ne-o ia înainte, cu profesionalismul său recunoscut.

Lîngă el, în același rînd de fotolii, „mezinul" crainicilor TV, talentatul Sorin Satmari, se chinuie să... aţipească. Știm cu toții că nu agreează călătoriile cu avionul și că întotdeauna își ia la el o sticluță cu coniac ; ca să-și stimuleze somnul ! Și-i pregătim o festă : unul dintre noi iese tiptil din compartiment și se întoarce după cîteva momente, spunînd cu voce tare și, bineînțeles, cu o mină îngrijorată : „Băieți, o să ne cam zguduie Iliușinul ăsta ! Trecem printr-o furtună serioasă, cu tunete și fulgere !" Cele două stewardese înțeleg repede că e vorba de o cacialma și-și opresc cu greu hohotele de rîs. Noi mimăm cu toții o ușoară panică, în timp ce Sorin Satmari face ochii mari, își schimbă culoarea feței și bagă repede mîna în sacoșa de sub scaun, scoțînd într-o clipită... sticluța cu coniac ! N-apucă să ne invite, că i-o și golim, după care ne pornim pe rîs, făcîndu-l să înțeleagă că scopul fusese atins ! Rîde și, ca să ne facă în ciudă, mai scoate din sacoșă o sticluță de 200 de grame, fără să mai invite pe nimeni ! Oricum, atmosfera s-a înveselit, așa că dejunul e cît se poate de binevenit. „Pauza de masă" trece repede și, cînd ne vedem cu cafelele în față, începem să discutăm, bineînțeles, despre sport. Ion Ghițulescu, Nicolae Soare, Ion Mureșan și Cristian Țopescu se încing la vorbă, Tică Berger — trimisul special al „Agerpres"-ului, fost arbitru de baschet, discută cu Sorin Satmari — fost jucător de baschet — pe marginea necalificării echipei noastre feminine la turneul olimpic, iar „nea Mișu" și

Scanned with OKEN Scanner

cu mine ne amintim de nopțile petrecute în studioul de la București, în timpul Olimpiadei de la Montreal. O ținem așa mai bine de o oră, după care cineva lansează o nouă temă de dezbatere : „Cîte medalii de aur vom cuceri la Moscova ?“

Moment de tăcere. Apoi ne înscriem la cuvînt. Nu chiar unul cîte unul, dar... orișicum ! Pînă la urmă, cădem de acord că Nadia Comăneci nu poate lua mai puțin de trei medalii de aur (individual compus și două aparate), că Sanda Toma e campioană olimpică sigură, ca și cuplul de canoiști Ivan Patzaichin — Toma Simionov. Avem mare încredere în „aurul“ handbaliștilor, dar ne gîndim cu emoție la meciul-cheie, care ni se pare a fi cel cu formația țării gazdă, îi creditățm cu șanse pe luptătorii Constantin Alexandru și Ștefan Rusu, așteptăm o... surpriză de la sulițașa Eva Zörgö-Raduly și... tragem linie, făcînd totalul : dacă lucrurile merg bine, ar fi cam 9 medali de aur. Bineînțeles, după părerea noastră și cu optimismul care ne caracterizează !

La pistol viteză nu ne gîndim, dar întrevedem alte posibilități pentru Emilia Eberle la gimnastică, pentru Vasile Dîba și Ion Bîrlădeanu la caiac, pentru Ion Draica la lupte greco-romane și pentru schiful feminin de 2 fără cîrmaci format din Elena Oprea și Florica Dospinescu. Oricare dintre ei are și valoarea, și, credem noi, pregătirea pentru a putea ataca și cuceri laurii olimpici. Cineva îl creditează, de asemenea, cu șanse pe Dan Grecu, iar o altă voce ne atenționează că și tînărul săritor în înălțime, Adrian Proteasa, poate furniza o mare surpriză. Apoi alunecăm cu discuția spre posibilitățile de cucerire a medaliilor de argint și bronz, calculăm și căutăm să anticipăm clasamente pe puncte, ierarhii pe națiuni. Și se lasă din nou tăcerea, exact în momentul cînd vocea comandantului aeronavei ne anunță că zburăm la o altitudine de 6 000 m, că la Moscova sînt acum 17 grade și că cerul e senin. Mai avem circa 20 de minute pînă la aterizare, timp suficient pentru ca Ion Ghițulescu și Cristian Țopescu să-și poată scrie nestingheriți impresiile din timpul zborului, pe chestionarele oferite de stewardese.

Începem să coborîm oblic, ieșind de sub norii albi, pufoși ca o vată de zahăr. Soarele sclipește în aripile avionului, iar dedesubt se văd, parcă desenate, pătrate și dreptunghiuri verzi, cu recolte. Se aprinde becul în spatele plăcuței pe care scrie că trebuie să ne prindem din nou centurile de siguranță și să nu fumăm. Sub noi începe să se deruleze pista, pe care aterizăm lin, mîngîiat. Spre liniștea lui Sorin Satmari, care răsuflă ușurat !...

Scanned with OKEN Scanner

II. ÎNTRE „ŞEREMETIEVO 2“ ŞI PIAŢA ROŞIE

Îmi plac aeroporturile şi, de fiecare dată cînd le reîntîlnesc, caut să-mi aduc aminte, cu o clipă înaintea revederii, cît mai multe despre ele. La fel s-a întîmplat şi acum, cînd forţam memoria să reîmprospăteze o imagine veche de 7 ani, din iarna lui '73, cînd poposisem pentru întîia oară la Şeremetievo, venind împreună cu handbaliştii de la Steaua, pentru un meci din C.C.E. Îmi aminteam că era un aeroport comun, cu arhitectură liniară, care mi se păruse austeră. Şi totuşi, mă bucuram să-l regăsesc, poate şi pentru că mi-l închipuiam înveselit de surîsul lui Mişka, mascota Olimpiadei. Iată de ce, în momentul în care avionul TAROM-ului a oprit în faţă la „Şeremetievo 2“, am rămas mut de uimire, privind stupefiat design-ul ultramodern al noului aeroport.

Liniile zvelte, de aluminiu şi sticlă, ce conturau o siluetă arhitectonică superbă, luceau în soarele de amurg, oferind o privelişte fermecătoare. Admirînd clădirea cu alură fantastică a aeroportului, nu poţi să nu încerci imediat o comparaţie cu silueta asemănătoare a porţii aeriene de la Frankfurt.

Contemplăm cu toţii, de la înălţimea scării avionului, armoniile exterioare ale lui „Şeremetievo 2“, după care păşim în interiorul aeroportului. Marmura neagră, contrastînd plăcut cu albul aluminiului răspîndit pretutindeni, o lumină tihnită şi o voce caldă, cîntînd parcă din difuzoarele nevăzute, ne întîmpină aici, în noua aerogară a Moscovei. Grăniceri meticuloşi, dar plini de condescendenţă, vameşi sobri, însă operativi, transport rapid al bagajelor din cala avionului şi pînă la pasageri. Totul este impecabil şi nu se poate să nu priveşti cu admiraţie promptitudinea cu care fiecare funcţionar îşi rezolvă sarcinile.

Scanned with OKEN Scanner

Odată trecut dincolo de paravanele din sticlă, în holul aeroportului, privirea îţi este atrasă de uniformele oficialilor olimpici, colorate în verde crud şi alb. Mai toţi sînt foarte tineri şi, după cum ne vom convinge repede, vorbesc cel puţin două limbi străine. Cei care au sarcina să primească şi să îndrume ziariştii ne descoperă rapid — nu ne explicăm cum de-au reuşit ! —, după care ne călăuzesc spre autobuzele colorate tot în alb şi verde, care ne transportă spre marele hotel „Rossia", unde locuiesc toţi ziariştii din presa scrisă, spre hotel „Kosmos", rezervat în întregime reporterilor radio şi TV, sau spre Centrul principal de presă, unde se fac acreditările, eliberîndu-se legitimaţiile olimpice. În drum spre autocare — căci ne despărţim, deocamdată — mai admirăm din mers interiorul aeroportului şi-i privim pe băieţii cu cărucioare, ale căror uniforme sînt costume „Levi's", de blue-jeans ! Pînă şi linia modei vestimentare a fost avută în vedere în acest foarte modern aeroport, despre care vom afla că este legat cu peste 80 de ţări ale lumii !

Autobuzul demarează lin — e nou-nouţ ! — îndreptîndu-se spre Moscova. S-a făcut aproape 8 seara, iar soarele — un disc roşu, strălucitor — ne însoţeşte încă pe Şoseaua Leningradului, care leagă aeroportul de oraş. După cîteva minute, vom vedea la marginea ei, pe dreapta, nişte coloane uriaşe, aşezate în formă de X ; acestea formează monumentul „Aricii antitanc", simbolizînd ultima linie de apărare a Moscovei, în 1941, cînd mai erau 70 de kilometri pînă la oraş. Acum, după aproape 40 de ani, oraşul s-a întins pînă aici, în cartierul Himki, nume cunoscut mai ales iubitorilor sporturilor nautice, care-şi amintesc de Campionatele europene din 1969, cînd „flotila noastră de aur", în frunte cu Ivan Patzaichin şi Serghei Covaliov, cucerea un nou „tezaur" de medalii...

În timp ce autobuzul îşi continuă drumul spre inima Moscovei, privim din mers mulţimea de blocuri noi, apoi furnicarul străzii şi, mai ales, panourile cu emblema Olimpiadei, steagurile multicolore, puzderia de afişe şi indicatoarele bazelor olimpice pe lîngă care trecem. În faţă se zăreşte Turnul Spasski care, din înălţimea celor 71 de metri ai săi, a dominat marea metropolă multă vreme, mai precis pînă cînd şi-a făcut apariţia, în toată splendoarea sa, Turnul de televiziune de la Ostankino, cea mai mare construcţie a genului din lume (537 m). Dealtfel, întreaga panoramă a oraşului poate fi privită de acolo, e drept, numai de la înălţimea celor 330 de metri la care se află restaurantul „Al şaptelea cer", un restaurant care pivotează în jurul axului, făcînd

Scanned with OKEN Scanner

o rotație completă în 30 de minute ; cam cît ai bea o cafea pe îndelete !

Tot n-am ajuns ! Și nu ne pare deloc rău ! Orice călătorie prin Moscova, cu autobuzul, e binevenită, pentru că și dacă te afli în postura de simplu turist tot n-ai vreme să vizitezi această metropolă, care se întinde pe o suprafață de-a dreptul uriașă, măsurînd 35 km de la apus la răsărit și 40 km de la nord la sud ! Așa că sorbim din ochi tot ce ni se oferă din viteza autocarului. Care nu depășește 60 km/h !

Străzile sînt foarte curate și, văzîndu-le, ne amintim spusele unui confrate, potrivit cărora acest oraș gigant este singurul din lume unde cantitatea de praf din aer a scăzut de șase ori față de 1948 ; în consecință, cămașa albă se menține curată mai multe zile, iar iarna, zăpada continuă să-și păstreze sclipirea imaculată săptămîni în șir. Spațiile verzi se află la tot pasul și, după cum vom afla, fiecărui moscovit — și sînt aproape 8 milioane ! — îi revin în medie 22 de metri pătrați de parcuri sau grădini, ceea ce, să recunoaștem, e uimitor pentru un mare centru industrial cum e Moscova.

Cotim la stînga, intrînd pe un bulevard de pe malul rîului Moscova. Cheiurile de piatră, monumentale și simetrice pînă la obsesie, străjuiesc apele care se scurg supuse în chingile formate din dale gălbui. N-apucăm să exclamăm că am ajuns lîngă Piața Roșie, că autobuzul frînează, la fel de lin cum demarase, în fața clădirii moderne a hotelului „Rossia", cel mai mare și mai elegant din Moscova. Toate cele 6 000 de locuri ale sale sînt rezervate ziariștilor și fotoreporterilor din presa scrisă, o dovadă că organizatorii sînt decișii să asigure cronicarilor olimpici din toată lumea condiții optime și un confort impecabil. Cel mai mult ne bucură, însă, vecinătatea hotelului cu Piața Roșie. Printre picături, ne vom putea permite să vizităm nu numai mausoleul, ci și Kremlinul, cu comorile sale de artă și arhitectonice, cu istoria sa extraordinară. Tot printre picături vom putea poposi și la Muzeul de istorie, ca și la celebra catedrală „Vasili Blajenîi".

În fine, apropierea de Piața Roșie ne va permite să vizităm în fugă și imensul magazin „Gum", care împlinește acum, în anul Olimpiadei, venerabila vîrstă de 90 de ani. Este, dealtfel, cel mai frecventat magazin moscovit, fiind calculat că prin el se perindă în fiecare an peste 85 de milioane de cumpărători !

Deocamdată, însă, coborîm bagajele din autocar și — după ce trecem de „filtrul" instalat la intrarea în hotel, „filtru" pe care l-am întîlnit și la aeroport și îl vom întîlni, de asemenea, la Centrul principal de presă, avînd scopul de a preîntîmpina inci-

Scanned with OKEN Scanner

dente neplăcute — păşim în holul elegant, unde sîntem întîmpinaţi şi călăuziţi repede spre camerele noastre. Sînt camere confortabile, cu aparate de radio şi televizoare în culori, într-un cuvînt cu tot ce este necesar unui hotel de asemenea clasă.

Instalarea durează doar cîteva minute ; urmează întîlnirea cu confraţii noştri de la celelalte ziare — Gheorghe Mitroi („Scînteia"), Ion Bocioacă („România liberă"), Hans Frank („Neuer Weg"), Ovidiu Ioaniţoaia („Flacăra"), Constantin Macovei („Sportul"), Vasile Căbulea („Scînteia tineretului") şi Zoltan Mihalka („Elöre"), după care o cină frugală şi un prim telefon, de contact, cu secretariatul delegaţiei noastre din satul olimpic încheie prima zi la Moscova. E aproape miezul nopţii şi, după o promenadă de cîteva minute sub cerul înstelat, somnul e binevenit ! Mîine sînt atîtea de făcut !

Oricum, jurnalul nostru olimpic a fost deschis. Impresii destule din chiar prima... jumătate de zi !

Scanned with OKEN Scanner

III. CONTACTE

17 iulie. Mai sînt două zile pînă la deschiderea festivă a celei de a XXII-a ediţii a Jocurilor Olimpice. Oraşul e tot mai populat, la cele aproape 8 milioane de locuitori ai săi adăugîndu-se nenumăraţii oaspeţi, veniţi cu prilejul apropiatelor întreceri. Furnicarul străzii e fermecător, nu atît prin ameţitorul du-te-vino, cît prin coloritul vestimentaţiei şi, mai ales, prin interferenţele de engleză, franceză, greacă, italiană, spaniolă cu limba rusă. La tot pasul se cer lămuriri, se caută puncte de reper, se zîmbeşte şi se mulţumeşte. Moscoviţii sînt plini de solicitudine şi mulţi dintre ei ar fi gata să te conducă pînă la punctul de destinaţie, în cazul nostru Centrul principal de presă, spre care am pornit deliberat fără autobuzul special (care pleca din faţa hotelului din 15 în 15 minute !).

Dimineaţa însorită, revărsată peste o Moscovă împodobită cu steaguri şi embleme olimpice, e prea frumoasă ca să nu te invite la o plimbare de-a lungul cheiurilor de piatră. Pe aici, drumul e mai scurt şi, oricum, la îndemînă îţi este şi metroul, din care poţi coborî la staţia „Park kulturî". Dar amînăm şi cea dintîi călătorie cu metroul, în favoarea aerului plăcut, de dimineaţă, şi a soarelui înălţat de două suliţe pe cerul albastru.

Avem de parcurs doar cîteva sute de metri, după care, cotind la dreapta, părăsim malul apei, intrăm pe sub un pod şi ajungem la Centrul principal de presă, o clădire modernă, cu 5 etaje. Două indicatoare ne arată pe unde intră cei acreditaţi şi, respectiv, cei abia sosiţi, care trebuie să-şi confirme acreditarea, ca în cazul nostru. Păşim pe uşa din dreapta, urcăm cîteva trepte şi ajungem la biroul de acreditare. Totul merge foarte repede, tînărul funcţionar e surprins plăcut cînd îi vorbim în limba rusă — firește, nu tocmai fără greşeală ! —, după care

Scanned with OKEN Scanner

ne mulţumeşte pentru insigna şi abţibildul cu „Daciada“, pe care i le oferim. Cărţile de acreditare, purtînd pe ele fotografia posesorului, ţara pe care o reprezintă şi calitatea, sînt de culoare verde, iar semnul distinctiv îl constituie litera imprimată pe ele, în cazul nostru E, al sportivilor F, al reprezentanţilor de federaţii internaţionale C ş.a.m.d. Prins cu o sfoară, acest „paşaport olimpic“ trebuie ţinut la vedere, atîrnat de gît. El îţi conferă neaşteptat de multe drepturi : în primul rînd, acela de a intra la toate competiţiile, în locul rezervat presei ; apoi, bineînţeles, accesul în Centrul principal de presă, ca şi călătoria gratuită cu toate mijloacele de transport în comun şi cu autobuzele speciale, destinate presei. Odată cu cartea de acreditare, ni se înmînează şi cîte o cheie de la cuşetele în care vom găsi zilnic programe, buletine cu rezultate, noutăţi olimpice, invitaţii la diferite conferinţe de presă, spectacole şi întîlniri cu personalităţi ale sportului internaţional.

Intrăm, în fine, în Centrul principal de presă ; rotim ochii prin holul de la parter, căutînd fiecare dintre noi propria „căsuţă poştală“, spre care ne grăbim, curioşi să vedem ce conţine. O pungă mare, roşie, plină cu material documentar, iar alături, într-o cutie înaltă de vreo 30 de centimetri, se află — aţi ghicit ! — Mişa, cum îi spun gazdele, Mişka, cum îi spunem noi, ursuleţul-mascotă a Olimpiadei, care ne surîde de cum îi scoatem nasul din cartonul cutiei. Zîmbim cu toţii şi, bine dispuşi, pornim în explorarea acestui minunat edificiu care, după încheierea Jocurilor Olimpice, va deveni excelentul sediu de lucru al ziariştilor de la Agenţia de presă „Novosti“.

La parter, în dreapta şi în stînga holului, se află un bar de zi şi un restaurant, unde cafeaua şi răcoritoarele sînt cele mai solicitate. La etajul întîi, două săli spaţioase, prevăzute cu scaune confortabile, ca la teatru, sînt destinate atît vizionării întrecerilor olimpice pe micul ecran, prin intermediul celor 16 televizoare color, cît şi organizării unor conferinţe de presă. Tot aici există un oficiu pentru expedierea telegramelor şi numeroase „rastele“, în care aveam să găsim zilnic buletine cu rezultate. Luăm apoi liftul pînă la etajul 3, unde se află şi încăperea de lucru rezervată ziariştilor români. Avem la dispoziţie maşini de scris „Olivetti“, cu caractere româneşti, locuri suficiente şi multă lumină. Într-un cuvînt, ne place. În apropiere se află alt „lanţ“ de televizoare color şi nelipsitul „rastel“ cu buletine, de care vom avea nevoie în orice moment. Doi funcţionari ne stau la dispoziţie şi fac tot ce le stă în puteri pentru a ne rezolva

Scanned with OKEN Scanner